

KÍN CÔNG CAO TƯỜNG

Vinh-Lan

Có những khoảng thời gian tôi gần như không nhớ đến anh, cũng có những lúc tôi chỉ thoáng nghĩ đến anh rồi lại quên đi. Thế mà tôi chưa bao giờ cảm thấy có lỗi với bạn hay hối hận là đã thờ ơ với sợi dây thân ái. Phải chăng nét đặc thù của tình bạn giữa anh và tôi là sự thông hiểu tính nết và tin tưởng nhau đến mức độ không bận lòng với những thói thường tình?

Nhớ hồi còn nhỏ, có lần tôi sôi nổi tâm tình với anh về giấc mơ lật đổ bất bình, xoay ngược chiều gió... Anh ngồi lắng nghe mà miệng cứ tùm tùm cười hoài. Tôi biết anh không cười tôi mơ chuyện viễn vông mà thú vị vì có cô bạn nhỏ đang lo nuôi mộng lớn. Anh bảo, mộng có thành hay không là một chuyện, còn tinh thần xây dựng mộng và ý chí nuôi dưỡng mộng là một chuyện khác, mà đó mới là điều quan trọng. Bất hạnh là những kẻ không bao giờ có giấc mơ, chỉ thực tế nhìn thấy những hình ảnh thô bỉ bạo tàn của cuộc đời, khinh miệt nó, sỉ vả nó và cuối cùng trốn tránh nó.

Rồi anh lại cười khi thấy tôi mơ làm cánh diều trong gió lộng. Anh biết tôi mơ tự do, mơ phóng khoáng. Có những tự do trong một khuôn khổ nào đó chỉ để ràng buộc con người vào ảo ảnh của mình, có những phóng khoáng trên một bình diện nào đó chỉ để che dấu hay đánh lạc hướng sự mất nhịp điệu giữa con người mình và cuộc đời. Tự do phóng khoáng trong thiên nhiên - như cánh diều trong không trung - là bay theo gió, đi theo mây, là vui với nắng, buồn với mưa, là lãng mạn với mùa thu, yêu đời với xuân hạ. Anh thông cảm vì muốn tôi lúc nào cũng mang hy vọng, lúc nào cũng nhìn hướng tới, lúc nào cũng có lại nụ cười trên môi khi mấy giọt nước mắt bắt đầu khô trên má. Chính anh đã có nhiều đau khổ, những đau khổ khác nhau trong những hoàn cảnh khác nhau của một thanh niên xuất thân từ một gia đình nghèo khó. Tôi đã âm thầm san sẻ với anh, rồi đến phiên anh có một giấc mơ hão huyền không kém đứa bạn trẻ của anh: "...trong bất cứ hình thức nào của cuộc sống anh em mình cũng vẫn gắn gũi gắn bó nhau!" Giấc mơ của

anh như những giấc mơ của tôi mãi mãi vẫn còn là giấc mơ...

Có những tháng năm anh và tôi mất tin nhau, rồi tái ngộ, rồi tiếp tục không ai thấy mặt ai, nhưng mà mỗi khi gặp lại, chỉ cần nhìn nhau cười là mọi việc đều an bày, lòng thanh thản như một thời tiết chỉ có những ngày trời đẹp. Tôi yêu quý cái tấm tình thắm thiết anh dành cho tôi trong sự im lặng độ lượng bao dung. Anh hiểu rất rõ tôi ham giọng ruổi, luôn đi động phiêu lưu với môi trường sống để tìm đề tài và chất liệu cho nghề văn và mê say nồng nhiệt với gì mình đang theo đuổi đến nhiều khi quên cả thân, quên cả tình cảm riêng của mình.

Anh đã tìm đọc khi tôi mới bắt đầu viết, từ bài tùy bút nhỏ nhỏ tản mạn vẽ vờ với những lý tưởng cao xa đến những truyện ngắn tâm tình tha thiết gửi trao điều mơ ước. Anh đã cùng buồn, cùng vui với những gì tôi viết, đã từng thích thú, từng tò mò về những gì tôi viết. Nụ cười của anh, câu hỏi băng quơ của anh, sự dí dỏm của những lần anh nhắc lại vài câu văn, vài ý tứ sau khi đọc, đã cho tôi nhiều khích lệ, cho biết tôi sẽ còn phải viết gì nữa. Bao nhiêu năm rồi tôi cũng trải qua những ngang trái xáo trộn như anh, như mọi người khác, nhưng nhờ cái tình cảm trong lành của một tình bạn mà thời gian và không gian không ảnh hưởng đến sự thủy chung của nó, tôi có một cái nhìn khác về cuộc đời. Dư âm của kỷ niệm với bạn đã giúp tôi luôn nuôi nấng hy vọng sẽ còn may mắn tìm được cái đẹp nằm bên kia lẽ của đau thương thối nát. Với tình cảm đó tôi học chấp nhận cảnh biển dâu đen trắng, những sự kiện vẫn lập đi lập lại từ hàng bao nhiêu ngàn năm nay, chấp nhận vì nó chỉ là một bộ mặt chớ không phải là toàn diện của cuộc đời. Trong tình cảm đó tôi tìm được an ủi và điểm tựa để đứng dậy sau khi vấp ngã, để còn có được những cảm giác nồng nàn - cho dù chỉ trong khoảnh khắc - khi bắt gặp một nụ cười ngập ngừng, một ánh mắt thoáng thoáng niềm vui trong hoàn cảnh bi thương. Tình cảm đó còn là sự tin yêu, là động cơ thúc đẩy tôi vào quyết định muốn thử bắt đầu một lần nữa đi tìm chút

màu sắc của bông hoa để làm đẹp khoảnh đất khô cằn nào đó, một chút màu sắc của tình thương để mong thay chỗ cho những gì đã mất mát...

Rất nhiều lần tôi ngậm ngùi nghĩ đến những giấc mơ với hư ảnh từ hào quang lý tưởng của ngày nào. Nó đã lấn áp những hào quang thực tế ở quanh quất bên mình và những hào quang ở ngay trong lòng con người, xuất phát từ những tình tự chân thật, hồn nhiên của thiên tính, của tạo hóa. Tuy nhiên, dù ray rứt vì chuyện thần tiên của người lớn không có giá trị màu hồng một cách trường cửu như chuyện thần tiên của nhi đồng, tôi cũng không ngăn được bồi hồi khi nhớ đoạn đường đã đi qua, nhớ những huyền thoại đã một thời thúc giục cho sự dẫn thân ... Rồi chính nỗi ray rứt vì những ảo tưởng từng hun đúc ước vọng nồng cháy đó đã đưa tôi quay ngược lại thời gian, nghĩ ngợi về con đường vẫn chường ngấn ngùi trong quá khứ của mình, về sự phi lý của quyết định tự chối bỏ bằng cách chấm dứt nợ tầm tuy biết là không dễ bỏ được kiếp vương tở ...Tôi đã trôi nổi trên miền trên dòng sông hồi tưởng, đã phiêu dạt từ ảo tưởng được xây dựng của ngày trước đến ảo tưởng ngẫu nhiên gặp gỡ của ngày nay, rồi cuối cùng bất ngờ cảm nhận rằng, mình chưa dứt được lưu luyến với thế giới thơ mộng; càng không dứt được vì nó đang bị cố tình dày xéo xóa bỏ bằng những hình ảnh xót xa, minh chứng của một vài khía cạnh thực tế đau đớn, mà cũng có thể đó chỉ là tác phẩm sáng tạo từ tư tưởng tàn nhẫn, man dã ...

Tôi lại nhớ đến những ngày cùng anh trò chuyện về giấc mơ!

Nếu những truyện thiên thần tưởng tượng đã từng làm đẹp đời trẻ thơ, thì biết đâu những mảnh vụn tình cảm có thật được thu nhặt bên lề cuộc sống lại chẳng là những phần bụi rất con người còn mang hơi hướm của trữ tình, lãng mạn, ưu tư, sẽ làm đẹp đời xế bóng và khơi dậy xúc cảm trong những tâm hồn đã rạn nứt ..., biết đâu một cánh hoa dại trong khu vườn thiếu vắng tâm tình lại chẳng là nét duyên dáng nhẹ nhàng của băng khuâng, xao xuyến, sẽ làm vườn hoang không còn là chốn quạnh hiu ...!

Tôi đang muốn kể anh nghe về giấc mơ của ngày nay đó ... Nó không còn là giấc mơ của không-tưởng xa vời mà là giấc mơ từ tình yêu không thể mất với cái đẹp hằng cửu sau bao lần thử thách, từ rung động với những mẫu tình con thi vị đang rơi rớt hay ẩn khuất trong những góc cạnh kín đáo trên dòng đời, từ hy vọng rằng ánh hào quang của lòng khao khát yêu thương sẽ không bao giờ bị dập tắt .....

Anh thấy không, thời thanh xuân vẫn còn hẳn lưu lại vết tích, dù nó đi qua đã lâu lắm rồi. Đó không phải là dấu ấn huy hoàng hay bi đát của tuổi trẻ - chỉ là một giai đoạn trong đời người - mà là ý niệm trẻ trung muôn thưở về một trạng thái thuần khiết của tâm hồn. Tôi muốn nói đến sự kín cổng cao tường của tình bạn! Nó đã là cái ngách nhỏ trên con đường lý tưởng của ngày còn thơ và vẫn tiếp tục còn là vệt sáng soi đường để giữ nhịp chân tôi trong những bước cuối cùng.

Vinh-Lan